

Majoriteten invandrade blir inte självförsörjande

Svenska Dagbladet den 21 november 2021

I en rapport från Entreprenörskapsforum 2020 introducerade ekonomerna Johan Eklund och Johan P Larsson begreppet "självförsörjning" som ett viktigt riktmärke för att bedöma invandrares integration på arbetsmarknaden.

Till skillnad mot tidigare mått som visar på en persons sysselsättning beaktar självförsörjningsgraden hur mycket en person faktiskt tjänar. Med en bruttolöns motsvarande cirka 12 600 kronor per månad för självförsörjning visar de att omkring 600 000 utrikes födda i arbetsför ålder, har lägre inkomst än detta lågt satta riktmärke. Utöver detta chockerande antal, krävs i genomsnitt tolv-tretton år för hälften av de utrikes födda i studien att bli självförsörjande.

En nyligen genomförd uppföljningsstudie, skriven av ekonomerna Åsa Hansson och Mats Tjernberg, presenterar ytterligare uppgifter som visar hur svårt det är att nå självförsörjning för invandrare.

I stället för att använda en basinkomst definierar de två forskarna självförsörjning som skillnaden mellan skatt och transfereringar för olika grupper; baserat på ursprungsland, vistelsetid i Sverige och utbildning. Vad gäller skatt tar de hänsyn till inkomstskatt på arbete såväl som kapitalinkomst. För att få en rättvisande slutsumma drar de av alla typer av skattepliktiga och skattefria transfereringar, såsom sjukpenning, ekonomiskt bistånd, föräldrapenning, vårdnadsbidrag, studiestöd och pension.

För 2016 visar de att så många som 73 procent av de icke-västerländska invandrarna inte var självförsörjande. Således fick nästan tre fjärdedelar mer i bidrag än vad de i olika former betalade in till samhället. Deras rön visar på ett olyckligt faktum som nu kan anses etablerat i forskningen: den genomsnittliga individen född utanför västvärlden blir aldrig självförsörjande i Sverige. Forskarna visar också på stora skillnader mellan grupper, vilket antyder att strukturella faktorer knappast är hela förklaringen.

Den svenska integrationspolitiken har i stort sett varit begränsad till förutsättningen för ekonomiskt oberoende genom arbetsmarknadsintegration. Den svenska staten har små eller inga formella förväntningar på invandrare när det gäller kulturell assimilering. Krav som är ganska vanliga i andra länder, såsom språkkunskaper för att skaffa permanent uppehållstillstånd eller medborgarskap, finns inte här.

Fram till relativt nyligen har det dominerande narrativet i invandringsdebatten varit att bara invandrarna arbetar så löser sig resten. Därmed har behovet av att satsa omfattande resurser på arbetsmarknadsintegration aldrig varit en kontroversiell fråga. Men uppföljningen har varit obefintlig. Nu ser vi i analys efter analys att det tar mycket lång tid för invandrare att komma in på arbetsmarknaden och än längre tid att uppnå självförsörjning. Majoriteten når inte ens dit.

Özge Öner